

## ENTREVISTA A

## Najat El Hachmi

escriptora

Najat El Hachmi (Beni Sidel, Marroc, 1979) és escriptora, autora de cinc novel·les, entre les quals les guardonades *L'últim patriarca* (Planeta, 2008, Premi Ramon Llull) i *La filla estrangera* (Ed. 62, 2015, Premi Sant Joan de novel·la). El seu darrer llibre, *Sempre han parlat per nosaltres* (Ed. 62, 2019) és un assaig sobre feminisme i identitat. El Hachmi va arribar a Catalunya a finals dels anys 80 i de ben jove es va posar a escriure, com una manera d'entendre la seva condició de persona migrant a cavall de dues cultures. Actualment prepara una nova novel·la, el gènere que li permet abordar millor els matisos i les contradiccions humanes, i explicar històries interessants que li arriben i que sovint queden fora del focus.



**Vas treballar dos anys a Granollers com a tècnica d'acollida de l'Ajuntament, entre 2006 i 2008.**

Sí, i vaig viure a la ciutat fins a l'any 2010. A l'Oficina d'Acollida feia dues tasques principals, els informes d'arrelament pels permisos de residència i els d'habitatge pel reagrupament familiar, a més d'atendre persones amb dubtes sobre papers, escola... En tinc molt bon record perquè venia de treballar a Vic com a mediadora de manera molt precària i aquí en canvi tenia una feina amb cara i ulls. Ho vaig viure com un procés d'emancipació i d'alliberament: a Vic hi havia moltes persones del meu mateix poble, Beni Sidel, al Marroc, i sentia un control i una pressió social que a Granollers no vaig tenir per enlloc. Com a escriptora, aquestes experiències laborals m'han permès tenir un altre punt de vista.

**Vas arribar a Vic a finals dels 80 amb només 8 anys, procedent del Marroc. Quins records en tens?**

Va ser curiós, vam arribar que eren les festes del barri de gent treballadora on vam anar a parar. Vam tenir una bona rebuda, amb les banderoles... El recordo com un aterratge suau, el meu pare era molt sociable, i ja havia fet els tràmits perquè comencéssim l'escola i a aprendre la llengua... Això ens va facilitar molt incorporar-nos amb normalitat a la nova societat.

**Vas estudiar filologia àrab a la Universitat de Barcelona per saber més de les teves arrels?**

Em va costar decidir-me, a COU dubtava entre filologia catalana o àrab. Vaig triar la darrera perquè fins llavors ningú m'havia parlat dels meus orígens, només els meus pares. Sentia que tenia carències de coneixement de la religió, la història, la política, la literatura, el pensament... També hi vaig aprendre nocions d'àrab, ja que la meua llengua materna és l'amazic.

**Quan i com sorgeixen les ganes -o necessitat- d'escriure?**

Començo cap als 12 anys com una manera d'entendre la complexitat del que m'havia tocat viure. A mitja carrera publico el meu primer llibre *Jo també soc catalana*: quan va néixer el meu primer fill vaig haver de decidir què era jo, què volia ser. I articulo aquesta reflexió sobre la identitat, la llengua, el paper de la religió, la situació de les dones i també sobre el procés migratori i les pèrdues que comporta.

**Explicues que quan has de parlar de les teves novel·les et veus obligada a fer molta pedagogia davant la mirada estereotipada que la societat té de la persona migrant.**

A vegades tens la sensació d'estar tornant enrere cada cop. Fa uns dies amb la polèmica de l'alcaldeessa de Vic, per exemple, potser ella no es va explicar prou bé, però és una realitat que vivim moltes persones, que se'ns adrecen en castellà pel simple fet de semblar de fora. Jo això ho he explicat trenta mil vegades i

**“Com a escriptora, experiències laborals com la de Granollers m'han permès tenir un altre punt de vista [de la immigració]”**